משום דכיון דלריך חכם או שלשה

הדיוטות מיחזי כדינה ה"נ שחין שעה

תנן התם. בפרק מי שהחשיך (שבת קמ.): מפירין נדרים. בעל

לאשתו: ונשחלים. נדרים לחכם: מפירין נדרים בשבת ללורך השבת.

הא דקתני לצורך השבת אכולה מתניתין קאי דאפי׳ הפרה דוקא

לנורך השבת או דלמא אפי׳ שלא לנורך השבת דלא קאי אלא אשאלה

ואי משום תכשיטי שבת נדרה ההיא

שעתא לאו זמן תכשיט הוא דהא

משחשיכה רגילים להפשיט תכשיטי

שבת אלא ודאי בנדרה שלא לצורך שבת

קמיירי וקתני מפר לה עד שתחשך

ואי אמרת שלא לנורך השבת אין מפירין

בשבת מאי איריא דקתני דמשהחשיך

אין יכול להפר אפי' כי נדרה בתוך

השבת נמי אין יכול להפר שזה אינו

לצורך השבת אלא (כ) דמדקתני דמפר

לה עד שתחשך שמע מינה דמפירין

אפי׳ שלא לנורך השבת וקשיא לרב דימי

דאמר אין מפירין אלא לצורך השבת:

למ"ד כל היום אין טפי לא. הלכך

אפי׳ שלא לצורך השבת מפר שאם אינו

מפר עכשיו בשבת שוב אין יכול להפר:

למ"ד מעת לעת קסבר שלא ללורך

השבת חין מפירין. כשנדרה בשבת

מפני שיכול להפר אחר השבת:

כשלא היה להן פנאי. לישאל עליהן

מבעוד יום הוא דקאמר דנשאלין

עליהן בשבת: או דלמא אפשר

לישחל עליהן מבעוד יום. נמי נשחלין

עליהן בשבת: דאיזדקיקו ליה רבנן.

שנטפלו חכמים כולן להתיר לו בשבת

ואפילו בנדרים שהיה לו אפשר לישאל

עליהן מבעוד יום: ביחיד מומחה.

לרבים הוא דנשאלין לו: אבל בג' לא.

בין הדיוטות בין מומחין דכל בי תלתא

מיתחזי כי דינא וקיימא לווי דאין דנין

בשבת: הפי' מעומד. כדחמר לעיל

דרבה בר רב הונא הוה יתיב והאיסי):

מסחזי כי דינה: והה מתני' היה.

 ל) [שבת קנו.], כ) [שם ע"ש], ג) [שם ולעיל עו:],
ד) שבת קנו., כ) [כתובות מד: ע"שו. ו) ובילה לו:ו. ז) [דף עו:], ה) [בילה לו:], ט) ל"ל בר רב הונא,

הגהות הב"ח

(A) גמ' דשלא לנורך שבת הוא תנאי היא: (ב) רש"ר ד"ה נדרה וכו' אלא ודאי מדקתני דמפר:

מוסף רש"י

מפירין. נעל לחשתו, ונשאלין. לחכס, לנדרים שהן לצורך השבת. כגון שנדר שלח לחכול היוס בעל לאשתו נו נוכול היוט ז.). או דלמא שלא לצורך. דגבי הפרה ביום שמעו כמיב, ואם לא מיפר האידנא שוב אינו מיפר שם). הפרת נדרים כל (שם). הפרון ברים כל היום. על שתחשך ותו לא, ואפילו שמע סמוך לחשיכה (חוח) איבעיא נחשיכה (שם). איבעיא להו. הא דקתני נשאלין לנדרים שהן לזורך, כשלא היה להם פנאי. לשאל מערב שבת קאמר, או אפילו כשהיה להם פנאי שם). אישתיק קאמרת. הל דמתמהת ולמרת למר רב הכי, משום דלא סבירא לך הוא ולאשמיקן קאמרת, לך הוא ולאשמיקן קאמרת, או משום דחביבה עלך ולאשקיין קאמרת, דאי אמרה רב משקים לי חמרא,

פירוש הרא"ש תנו התם מפיריו נדרים ותן ווותם כשיון נודים בשבת כו'. משנה היא נשילהי שנת: ונשאלין לחכם נדרים שהם לצור השבת. כגון נדרי אכילה ושמיה: איבעיא להו מפירין נדרים כשכת לצורך השכת דוקא. ולצורך השבת דקתני בסיפא אתרוייהו קאי והאי בסיפת מתריים קמי הסרי דקתני בשבת בשבת תרי זימני מפרש טעמא בשילהי שבת משום דשאלה לריכה שבת נוסום לשמתה לריכה ב"ד והפרה אינה לריכה ב"ד: או דלמא אפי' שלא לצורך השבת. ומשום שומנה עובר לכשתחשך א"נ משום דבעל מפר בלא פתח ובלא חרטה בדבור בעלמא מפר אפי' שלא לנורך השבת: מאי איריא

ואפילו בקרובין ואפילו בלילה לא דקתני בהדיא מפירין בלילי שבת ומאי קמ"ל רבי אבא: אלא אימא נשחלין. נדרים לחכם בלילה: אמר רב הרי. דנשאלים נדרים בלילה: אמר ליה אישמיק. רב בשעה ששמע הדבר שתק: אמר ליה אישמיק

סמוך לחשכה שאין לה שהות ביום עוד לאכול ולשחות אבל מרישא דקתני מפר לה עד שלא מחשך דמשמע סמוך לחשכה לא פני למידק האים לבי". אור בר הבי. אתרת דבר זה משמו של רב: א"ל אשריקן או אשקיין קאשרת. אל בי ליים או לאבורך השבת הין הי אשר לצורך שבת כיון דאי אשקיין בשבת אור משמע המוך לשבת הוד לא מיני ולאסור מפר בשבת אינו שלא לצורך השבת אין שלא לצורך השבת היו שלא לצורך השבת אין שלא לצורך השבת אין שלא לצורך השבת אין שלא לצורך השבת היו שלא לצורך השבת אין מפירן אלא לצורך השבת אין מפירן השבת אין מפירן אלא לצורך השבת אין מפירן אלא לצורך השבת אין מפירן אלא לצורך השבת אין מפירן השבת אין מפירן אלא לצורך השבת אין מפירן לאלא לצורך השבת אין מפירן לאלא לצורך השבת אין מפיר לב היה מושש לישב בישב השבת אין מפיר לב הוגא איבא הלבה בשאיין ברוש ביוש לישב בישב השבין קאם היה מושש לישב בישב השבת או אשתפין. א"ל רב הונא אםר רב הבי א"ל אשקיין קאשברת או אשתפין. א"ל רב הונא איבא הלבה בישב היום לב הבב א"ל אשקיין קאשבת או אשתפין. א"ל רב הונא שבת לב הומר אומב לב הומר אומב לב הומר איל אשפיין קאשבת או אשתפין. א"ל רב הונא אומר רב הבי א"ל אשקיין קאשבת או אובל אומב אובל היו אומר בי א"ל אשקיין קאשבת או אובל לב הוא לא לישב בישב בישב הבי א"ל אשקיין קאשבת או אובל לב אמר בי א"ל אשקיין קאשבת או אובל לב היה אובל אובל בי אובל בי אובל אובל היה מושב לב אובל היה אובל בי א

חשבה אפר' בתוך היום אינו יכול להפר. כגון סמון לחשכה שאין לה שהום ביום עוד לאכול ולשמות אבל מרישא דקמני מפר לה עד שלא מחשך דמשמע סמוך לחשכה

קאמרת. כלומר מי קאמרת הוה אינש דאמרה קמיה דרב דנשאלין נדרים

בשבת ושמע רב ושתק ומדאישמיק רב קאמרת דהכי סבירא ליה או

דלמא הכי קאמרת דרב הוה שתי בההיא שעתא דאיתמר קמיה שמעתא

תנן התם. במסכת שבת בפרק בתרא: מפירין נדרים בשבת. בעל לחשתו וחב לבתו: ונשחלין. לחכם: שהן ללורך השבת. כגון שנדרה מאכילה או מתכשיטין: נדרה עם השיכה. משמע אפי׳ נדרים שלא לצורך השבת דמסתברא מילתא הואיל ונדרה בשבת עם חשיכה דלאו לנורך השבת נדרה דאי משום עונג אכילה ושתייה כבר אכלה מבעוד יום

•תנן התם אמפירין נדרים בשבת ונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת יאיבעיא להו מפירין נדרים בשבת לצורך השבת או דלמא באפי' שלא לצורך ת"ש דתני רב זומי דבי רב פפי אין מפירין נדרים אלא לצורך השבת אמר רב אשי הא לא תנן הכי נדרה עם חשיכה מפר לה עד שלא תחשך ואי אמרת לצורך השבת אין שלא לצורך השבת לא מאי איריא חשכה אפי' בתוך היום אינו יכול להפר דשלא לצורך (6) תנאי היא יהפרת נדרים כל היום רבי יוםי ברבי יהודה ור"א בר' שמעון אמרו מעת לעת למ"ד כל היום אין מפי לא אפילו שלא לצורך השבת מפר למאן דאמר מעת לעת לצורך השבת אין שלא לצורך השבת לא יונשאלין לנדרים שהן לצורך השבת מאיבעיא להו כשלא היה להם פנאי או דלמא כשהיה להם פנאי ית"ש דאיזדקיקו ליה רבנן לבריה דרב זומרא בריה דרב זעירא אפילו בנדרים שהיה להם פנאי מבעוד יום סבר רב יוסף למימר נשאלין נדרי' בשבת ביחיד מומחה אין בשלשה הדיומות לא משום דמתחזי כדינא א"ל אביי הכיון דסבירא לן אפי' מעומד אפי' בקרובים ואפי' בלילה לא מיתחזי כדינא אמר ר' אבא אמר רב הונא אמר רב הלכה מפירין נדרים בלילה והא מתניתין היא נדרה בלילי שבת אלא אימא הלכה נשאלין בלילה א"ל

ר' אבא לרב הונא אמר רב הכי א"ל אישתיק יאמר ליה אישתיק קא אמרת או שתי קאמרת י אמר רב איקא בר אבין איזדקיק ליה רב לרבה

לא יפר דשלא ללורך הוא. דכיון דעם חשיכה נדרה מאי נורך שבת יש בהפרתה אלא ודאי אפי' שלא לצורך מפר לפי שהזמן עובר וכדקתני שאם חשכה ולא הפר שוב אינו יכול להפר וכדמסקינן דבפלוגתא דהנך תנאי תליח: מנחי היה. ולח קשו מתניתין וברייתא דתני רב זוטי אהדדי דפלוגתא דתנאי היא למ"ד כל היום כולו טפי לא מפר אפי׳ שלא לצורך השבת דכיון שהזמן עובר הקילו להפר שלא לצורך משא"כ בשאלה דאפשר בחול למ"ד מעת לעת לזורך השבת אין שלא לנורך השבת לא כיון דאפשר בחול. הלכך לענין הלכה לדידן דקיי"ל דהפרת נדרים כל היום ותו לא מפירין נדרים בשבת אפי׳ שלא לצורך השבת: אמבעי להון בשלא היה אפשר להן מבעוד יום. כגון שנדרה ערב שבת עם חשכה א"נ דלא אוקיק לה חכם מבעוד יום. ואסיקנא דאפי׳ בנדרים שהיה להן אפשר מבעוד יום נשאלין לנורך השבת: ביחיד מומחה חין בשלשה לה משום דמתחוי כדינה. וקיימא לוף דאין דנין בשבת אבל ביחיד מומחה אפי׳ למאן דסבירא לי׳ דמאי מומחה סמוך וכמו שנכתוב לפנינו בס"ד לא מנכרא מילתא ולא מחזי כדינה: כיון דסבירה לן הפי' מעומד. ואילו לדינא אמר בריש פרק שבועת העדות (שבועות ל:) דישיבה בעיא: ואפי׳

בקרובין. שפסולין לדין: ואפי׳ בלילה.

שחינה כשרה לדין: לה מחזי כדינה. דחיכה הכירה טובה: והה מתניחין היה. ומחי קה משמע לן רב: אלא אימא הלכה נשאלין נדרים בלילה. ואילטריך לאשמועינן דאע"ג דבעינן חכם או שלשה הדיוטות דדמי לדינא אפילו הכי נשאלין בלילה: אשקיין קאמרס. רב הונא שאל את רבי אבא מה שאתה שואלני אמר רב הכי משום דס"ל הא שמעתא ולהשקות לי כום קאמרת או אשתיקן קאמרת שאתה תמה היכי אמר רב הכי ונתכוונת לשתק אותי. ולפי פירוש זה לא גרס ח"ש אלא הא

ואת נפקת לברא מקמי דליפסוק למישתי ולא ידעת מאי מהדר: דרב איקא מימרא באפי נפשה היא. ואית דגרסי אמר רב הכי אמר ליה והתניא אישתיק א"ל אשקיין קאמרת או אשתקך קאמרת אמר ליה ת"ש דאמר רב איקא וכו". וה"פ אמר רב הכי רבי אבא שאל לרב הונא אם שמעה מרב בפירוש והשיב לו רב הונא דאיהו אמר קמיה דרב ורב שתק ושאל לו ר' אבא לרב הונא הא דשתק לך רב משום דהודה לדבריך כאדם

האומר לחבירו אשקייך או דלמא האי דשתק לך משום שרצה לשתקך ולא חש להשיבך. ומייתי ח"ש דרב גופיה עבד עובדא להתיר נדרים בלילה: לא יומחו על פי אבות: ואפי' לילה, ודין פסו' בלילה, דכתיב (דברים כא) ביום הנחילו,

בקימונא

אפי' מעומר. ודין קי"ל מיושב: ובקרובים. וקי"ל איכא היכרא טובא: והא מתני'

נו א ב מייי פ"ו מהלי שבועות הלי ו ופי"ג מהלי נדרים הלי ח ופכ"ד מהלי שבת הלי ו סמג לאוין סה ורמב טוש"ע א"ח סימן שמא סעיף א וטוש"ע י"ד סימן רלד

סריוטות מיחזי כדינה ח"נ שאין שעה משף כד: עוברת לשאלה: אפי׳ בחוך היום נמי בו ג ד מיי פ"ו מהל׳ שבועות הל' ו ופכ"ד מהלי שבת הלי ו סמג שם וסימן רסח טוש"ע א"ח שם וטוש"ע י"ד סימן רכח סעיף ג:

בח ה מיי׳ פ״ו מהלי שבועות הלי ו סמג לאוין רמא רמב טוש"ע י"ד סימן רכח סעיף ג [וברב אלפס שבת פכ"ד דף

תומפות תנן התם. כפ' כתרא

לשבת (קנו.): גדרי'. בעל גדרי. כעל למשחו: ונשאלי'. למכס: איבעיא להו מפירי' לצורך שבת. אי לנורך שכת אתרוייהו קאי: או דילמא אפי' לי לנורך השבת אלא לנשאלי׳ דהוי כמו דין, אבל הפרת בעל לא דמפר הוא בלא חרטה: מאי איריא חשכה. לאינו יכול להפר הא אפי׳ בתוך היום יכול להפר, סמוך לחשכה שאין לה שהות לאכול בשבת תו לא הוי לורך שבת, אבל מרישה דקחני מפר, מכנ שתחשך [ומשמע] סמוך לחשכה לה רצה למידק, דחיכ' לדחויי דמיירי דווקה מבעוד יום שהוא לנורך היום, אבל מסיפא מדקדק דשלא לצורך שבת קאמר [דקתני] דלא יפר חשכה, הא בו ביום יפר אפי' סמוך לחשכה שעה החת: למ"ר כל היום אין מפי לא אפי' שלא לצורך. דהקלו כיון שלא יוכל שוב להפר: למ"ר מעת לעת לצורך השבת אין שלא לצורך השבת לא. דאמאי שרינן בשבת להפר, אחר השבת יוכל שוב להפר דומנו מעת לעת. וה"נ אית' להך סוגיא בפ' בתרא דשבת (קנו.) דקאמר תנאי היא כי הכא: איבעיא להו. הא דשרינן נדרי׳ לישאל לנורך השבת, בח"ח להשחל בע"ש שנדר סמוך לחשכה: דמתחזי בדינא. והתנן (נינה לו:) אין דנין בשבת: כיון דם"